

opozorili na nevarnost pretečo deželi od Turkov. Ferdinand takoj dné 23. kimovca izdá drugi ukaz, v katerem pograja nepokorščino deželnih stanov, predikantom pak znova odloči ròk osem dnij, v katerih jim je deželo zapustiti. Protestantje so mu zopet ugovarjali in tudi pretili ter se skrivaj zbirali; a predikantje sami so kakor besniki tekali po Nemškem Gradci, nadvojvodo psovali in katolike zmerjali, a odpravljali se niso. Tedaj pa Ferdinand razpostavi po Nemškem Gradci tristo zanesljivih vojakov in dá dné 28. kimovca tretji ukaz (predpóludne nabit na zid) velèč: »Pred solnčnim zapadom pojdejo pod smrtno kaznijo vsi predikantje iz Nemškega Gradca in v osmih dnéh istotako za glavo iz vseh dežel Njega knéžje svetlosti.« In to je pomagalo. — Dné 30. vinotoka je nató nadvojvoda še proglasil ukaz, da morajo vsi predikantje in luterski šólniki še tisti dan zapustiti Ljubljano, v treh dneh pa oditi iz vseh njegovih dežel notranjeavstrijskih. In tedaj so novovérski propovedniki in učitelji zvečine zapustili Nemški Gradec, Ljubljano in sčasoma tudi druge kraje in mesta. Le posamezni so še tù in tam se potikali po gradovih, kakor n. pr. Fel. Trubar v Kranjski, Doljanski v Štajerski, in pač še več njih po Koroški, katere so plemenitaši pri sebi skrivali in pred vlado branili.¹⁾ (Dalje prihodnjič.)

¹⁾ Prim Križanič 73, 74, pa Weckstimmen l. c. 18, 19.

Ob citrah.

Ob citrah dèklica sedi:

Izvablja strunam mile glase,
Premišlja v duhu prèšle čase,
In sólza lice ji rosí.

Drugače je biló nekðaj:
V nedolžnih prsih nádej sreča,
Radóst, ljubezen koprneča . . .
Mladenki cvèl je zémški ràj.

Predrag spomin, spomin vesel!
Ob njem pri citrah je sedela,
Sladkó ji duša je drhtela:
Tedàj jo prvič je — objél!

Nezabni hip! Radósti svít,
Življenja tihi čar dražestni,
Ljubezni čut sladkó-bolestni
Bil ž njim je v dvoje prsij vlit.

Na veke? Ne! Slovó, slovó,
Kdo tvojo bi bridkóst opisal?
Tvoj hip je dèklici zarisal
Gorjá spomin v srcé mladó!

Grenèk spomin in nevesél!
Ob citrah spet je ž njim sedela,
Kakó ji duša je drhtela,
Ko tù jo zadnjič je — objél!

In šel brez njé po svetu, sam!
Zakaj? Nezvest ni mogel iti —
Nò smel mladenke ni ljubiti
Zató je šel, Bog védi, kam . . .

Ob citrah dèklica sedi:
Izvablja strunam mile glase,
Premišlja v duhu prèšle čase,
In sólza lice ji rosí.

L. A.

